

сѣше, и по-нѣкога си издигаше главѣ-тъ да поглѣда наоколо и да види вѣрный си ступанѣ що прави.

Разказвѣтъ че Арабски-тъ конѣ сѣ твърдѣ чувствителни, казвѣтъ, че между имѣ ся случавѣтъ такива, кои до толкова бывагѣ привързани и неотдѣлни отъ ступана си и до толкова привиквали сѣ него, щото, кѣто ся случи да умрѣ ступана, коня тѣжи, ковѣй, плачи, не ядѣ нищо, догдѣ най-послѣ умрѣ и той отъ жалѣ. Такива конѣ има и между наши-тъ — тѣкѣвъ бѣше и Вранчо... Той чувствуваше и у-сѣщаше ступана си кога е веселѣ, той го познаваше, кога е тѣженѣ и нажаленѣ.

Подирѣ много-то въздышаніе и вѣтрѣшняѣ душевнаѣ болѣкѣ, пѣтника задрѣма... А Вранчо ся вѣртѣше, пасѣше, не ся отдѣляше отъ него, ако и да му бѣше дълго вѣже-то, и често си издигаше главѣ-тъ да поглѣда ступана си какѣво прави. Той го видя, че е задрѣмалѣ, и кѣто, че ся превардаваше: да не хрупа силно зеленѣ-тъ трѣвѣ и да не дрънка желѣзѣ-тъ гривѣ на пайвана, за да го не стрѣсни....

Пѣтника бѣше уморенѣ и не спалѣ цѣлѣ нощѣ, той спѣше кротко, а мухи имаше да го безпокоимѣтъ и да го пробудимѣтъ. Слънце-то заминуваше, доди на пладнѣ; сѣнка-та ся премѣсти, и пѣтника ся пробуди. Той скокна изведнѣжѣ, поглѣдна около си, видѣ сичко стон, както си го е оставилѣ, и Вранчо пасе тихо. Коня щомѣ видѣ, че ступана му ся пробуди и стана, прихна два-три пѣтя, а напредѣ мѣлчеше; той си издигна главѣ-тъ и го поглѣдна весело.

— „Напаси-ли ся Вранчо?“ каза пѣтника, „азѣ съм ся успалѣ: сѣ сѣнь шѣга не бѣва, а най вече кога чилѣгѣ е уморенѣ и не спалѣ.... Тебѣ ти е жедно, а?“

Надѣ брѣста кѣмѣ Югѣ ся въздигаше едно бърдо, кое ся прѣстираще край сички-тъ ливади и гы дѣляше отъ нивѣ-та, кои ся зелѣнеяхѣ надѣ бърдо-то. Покрай това бърдо